

В Ненковата градина имаше много овощни дървета, но неговият баща обичаше най-много една малка круша. Тая година тя за първи път цъфна и завърза само три плода. Вятърът събори двата плода и остана само един.

Когато крушата зажълтя да зрее, Ненко с радост я гледаше отдалече.

Един ден той се промъкна в градината, спря се до крушата и посегна към едрия плод. Зад него ненадейно се обади баща му:

— Синко, крушката ли милваш? Щом узрее добре, ще я откъсна и всички ще хапнем от нея.

Ненко се изчерви и измънка нещо, за да прикрие истинското си намерение. След няколко дни той пак влезе в градината. Огледа целия двор и, като се увери, че никой не го следи, посегна и откъсна жълтия плод. Докосна я до устните си, но не посмя да я отхапи. Изведнъж му се стори, че сивите очи на баща му го гледат отнякъде, скри крушата в пазвата си и избяга. Срещна го сестра му и му се усмихна. Ненко си помисли, че тя го е видяла, изтича на улицата и реши да изяде плода. Тъкмо бръкна в пазвата си, по улицата се зададе баща му. Ненко седна на камъка до оградата и се престори на улисан. Бащата дойде при него, сложи ръка върху остриганата му глава и му се скара:

— Ах, ти, непослушнико, колко пъти ще ти казвам да не висиш по улиците? Безделничеството хляб не дава!

Ненко се изплаши, сложи ръце на гърдите си да прикрие крушата и измънка:

— Татко, няма вече — ще слушам!

Щом баща му влезе в двора, той бърже се изгуби из селото. Срещна дружината си, но не остана да играе